



# DZIENNIK URZĘDOWY

## WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

---

Wrocław, dnia 23 lutego 2015 r.

Poz. 679

### **ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-N.4131.4.4.2015.JB WOJEWODY DOLNOŚLĄSKIEGO**

z dnia 20 lutego 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2014 r., poz. 594 ze zm.)

**stwierdzam nieważność**

**uchwały nr VI/34/15 Rady Miejskiej w Bogatyni z dnia 14 stycznia 2015 roku w sprawie przyjęcia „Wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy Bogatynia w latach 2015-2020”.**

#### **UZASADNIENIE**

Na sesji 14 stycznia 2015 roku, działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 oraz art. 40 ust. 1 i art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.) oraz art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 150), stanowiących upoważnienie ustawowe do podjęcia uchwały, Rada Miejska w Bogatyni podjęła uchwałę nr VI/34/15 w sprawie przyjęcia „Wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy Bogatynia w latach 2015-2020”.

Stosownie do treści art. 90 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, Burmistrz Miasta Bogatynia pismem znak: SBR.07.11.1.2015.EG przedłożył Wojewodzie Dolnośląskiemu podjętą uchwałę. Uchwała wpłynęła w dniu 21 stycznia 2015 roku.

W wyniku przeprowadzonego postępowania nadzorczego, stwierdzono podjęcie uchwały z istotnym naruszeniem art. 21 ust. 2 pkt 1 oraz art. 21 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, polegającym na braku określenia obligatoryjnych elementów uchwały, co stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały.

Stosownie do treści art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego rada gminy uchwała: 1) wieloletnie programy gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy; 2) zasady wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, w tym zasady i kryteria wynajmowania lokali, których najem jest związany ze stosunkiem pracy, jeżeli w mieszkaniowym zasobie gminy wydzielono lokale przeznaczone na ten cel.

Z cytowanego przepisu wynika, że Rada zobowiązana została do podjęcia uchwały w przedmiocie wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy. Ponadto art. 21 ust. 2 ustawy wskazuje elementy obligatoryjne Programu, wskazując, że wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy powinien być opracowany na co najmniej pięć kolejnych lat i obejmować w szczególności: prognozę dotyczącą wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy

w poszczególnych latach, z podziałem na lokale socjalne i pozostałe lokale mieszkalne; analizę potrzeb oraz plan remontów i modernizacji wynikający ze stanu technicznego budynków i lokali, z podziałem na kolejne lata; planowaną sprzedaż lokali w kolejnych latach; zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu; sposób i zasady zarządzania lokalami i budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy oraz przewidywane zmiany w zakresie zarządzania mieszkaniowym zasobem gminy w kolejnych latach; źródła finansowania gospodarki mieszkaniowej w kolejnych latach; wysokość wydatków w kolejnych latach, z podziałem na koszty bieżącej eksploatacji, koszty remontów oraz koszty modernizacji lokali i budynków wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, koszty zarządu nieruchomościami wspólnymi, których gmina jest jednym ze współwłaścicieli, a także wydatki inwestycyjne; opis innych działań mających na celu poprawę wykorzystania i racjonalizację gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, a w szczególności: niezbędny zakres zamian lokali związanych z remontami budynków i lokali, planowaną sprzedaż lokali. Analiza treści art. 21 ust. 2 ustawy prowadzi do stwierdzenia, iż określając materię, jaką pozostawiono do uregulowania w drodze uchwały radzie gminy, wyznacza on granice upoważnienia określonego w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy. O ile jednak w zakresie przedmiotowym nie tworzy on zamkniętego katalogu elementów kształtujących treść wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, które winny być w programie ujęte, o tyle użyte w nim wyrażenie "w szczególności" wskazuje na to, iż uchwalany program obligatoryjnie musi obejmować wszystkie kwestie określone w art. 21 ust. 2 ustawy. Pominięcie przez radę gminy któregoś z wymienionych elementów programu skutkuje brakiem pełnej realizacji upoważnienia ustawowego i ma istotny wpływ na ocenę zgodności z prawem podjętego aktu. Rada gminy obowiązana jest bowiem przestrzegać zakresu upoważnienia udzielonego jej przez ustawę. Niewyczerpanie zakresu przedmiotowego przekazanego przez ustawodawcę do uregulowania w drodze uchwały, jest istotnym naruszeniem prawa.

Analiza postanowień uchwały wskazuje, że Rada nie określiła wszystkich elementów obligatoryjnych programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, a mianowicie Rada nie uregulowała w sposób prawidłowy prognozy dotyczącej stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach, z podziałem na lokale socjalne i pozostałe lokale mieszkalne oraz sposobu i zasad zarządzania lokalami i budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy.

W rozdziale pierwszym „Prognoza dotycząca wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w latach 2015-2020 z podziałem na lokale socjalne i pozostałe lokale mieszkalne” Rada uregulowała jedynie prognozę dotyczącą wielkości mieszkaniowego zasobu gminy. Wbrew tytułowi rozdziału nie uregulowała prognozy dotyczącej stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w latach 2015-2020 z podziałem na lokale socjalne i pozostałe lokale mieszkalne.

Stosownie do treści art. 21 ust. 2 ustawy wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy powinien zawierać co najmniej elementy wymienione w punktach 1-8, w tym m.in. prognozę dotyczącą wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach, z podziałem na lokale socjalne i pozostałe lokale mieszkalne. Wykładnia językowa art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy wskazuje, że program powinien zawierać zarówno prognozę dotyczącą wielkości, jak i stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach, z podziałem na lokale socjalne i pozostałe lokale mieszkalne. Jak wskazano wyżej Rada określiła jedynie prognozę dotyczącą wielkości mieszkaniowego zasobu gminy.

W ocenie Organu Nadzoru w celu prawidłowego wypełnienia kompetencji nie wystarczy szczegółowe określenie planu remontów i modernizacji wynikającego ze stanu technicznego budynków i lokali, z podziałem na lata 2015-2020. Ustawodawca wskazał bowiem wyraźnie, że elementem planu są m.in.: 1) prognoza dotycząca wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach, z podziałem na lokale socjalne i pozostałe lokale mieszkalne (21 ust. 2 pkt 1 ustawy) oraz 2) analiza potrzeb oraz plan remontów i modernizacji wynikający ze stanu technicznego budynków i lokali, z podziałem na kolejne lata (art. 21 ust. 2 pkt 2 ustawy). Są to dwa niezależne elementy Programu, których regulacja jest obligatoryjna.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że jeden z obligatoryjnych elementów programu został uregulowany w sposób niepełny. Nie można zatem uznać, iż program zawiera wszystkie elementy wymienione w art. 21 ust. 2 ustawy, czego konsekwencją jest stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w całości.

Nieunormowanie przez uchwałę rady gminy wszystkich przekazanych do uregulowania w niej spraw uznać należy za istotne naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podjęcia danego aktu. Akt, który nie wyczerpuje wyznaczonego przez ustawodawcę określonego zakresu przedmiotowego, jest aktem niekompletnym i wadliwym, który istotnie narusza prawo, a zatem konieczne jest stwierdzenie jego nieważności. Argumentację powyższą potwierdza również orzecznictwo sądów administracyjnych. Jak podniósł Naczelny Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 14 kwietnia 2000 r. (sygn. akt I SA/Wr 1798/99, LEX nr 49428), do istotnych wad aktów normatywnych – skutkujących ich nieważnością – należy m.in. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do ich podjęcia. Również Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 27 czerwca 2014 r. (sygn. akt IV SA/Wr 171/13, niepubl.) wskazał, że niewypełnienie przez uchwałę rady gminy określonego prawem zakresu regulacji uzasadnia stwierdzenie jej nieważności w całości, pomimo ujęcia w jej treści niewadliwych przepisów. W związku z powyższym orzeczenie o nieważności przedmiotowej uchwały uznać należy za w pełni uzasadnione.

Na marginesie można również wskazać, że także zgodnie z § 119 ust. 1 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r. Nr 100, poz. 908) na podstawie jednego upoważnienia ustawowego wydaje się jedno rozporządzenie, które wyczerpująco reguluje sprawy przekazane do unormowania w tym upoważnieniu. Na mocy § 143 tego załącznika do rozporządzenia zasada ta ma zastosowanie do aktów prawa miejscowego. Ustanowienie aktu prawa miejscowego bez istotnych, obligatoryjnych jego elementów stanowi naruszenie prawa, które skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności tego aktu.

Analiza rozdziału piątego wskazuje, że Rada w sposób nieprawidłowy uregulowała zasady administrowania zasobem bowiem postanowiła, że zasady administrowania zasobem zostały szczegółowo określone w Statucie MZGK i zawarła zakres zadań należących do MZGK wykonywanych w ramach administrowania mieszkaniowym zasobem gminy. Natomiast w kwestii zarządzania budynkami małych i dużych wspólnot mieszkaniowych wskazano jedynie podmiot zarządzający tj. Gminny Zarząd Mienia Komunalnego Spółka z o.o. Z powyższego wynika, że w przedmiotowej uchwale nie uregulowano ani zasad, ani sposobu zarządzania budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy. Przedmiotowa uchwała nie zawiera zatem wszystkich elementów obligatoryjnych wymaganych przez ustawodawcę i wymienionych w art. 21 ust. 2 ustawy.

Należy mieć na uwadze, iż wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, powinien wyznaczać pewne kierunki działania organów gminy. Jest to obejmujący okres wielu lat plan zamierzonych czynności, bądź założeń, celów działania. Program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy ma charakter aktu planowania, aktu polityki gminnej, który powinien kształtować politykę gospodarowania gminnym zasobem mieszkaniowym przez organy gminy. Program powinien zatem, przy spełnieniu wymogów co do jego treści określonych w art. 21 ust. 2 ustawy, zawierać zarówno zasady, jak i sposób gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 1 ustawy gmina tworzy warunki do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej jako zadanie własne. W celu realizacji tego zadania na podstawie art. 20 ustawy gmina może tworzyć i posiadać zasób mieszkaniowy. Jednocześnie w przypadku utworzenia gminnego zasobu mieszkaniowego powstaje potrzeba gospodarowania nim zgodnie z przeznaczeniem do jakiego został utworzony, a więc dla zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej.

W związku z powyższym program określający wszystkie elementy wskazane przez ustawodawcę powinien w sposób kompleksowy normować kwestię gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy na kolejne lata (na co najmniej pięć kolejnych lat), ponieważ tylko takie ukształtowanie treści programu może spełnić swoją funkcję zakreślenia kierunków i celów działania w zakresie gospodarowania zasobem.

Z redakcji przepisu art. 21 ust. 2 ustawy należy wywieść wnioski, że ustawodawca wskazał w sposób enumeratywny na te elementy wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, które są niezbędne w uchwale regulującej przedmiotową kwestię. Są to zagadnienia, które ustawodawca uznaje nie tylko za niezbędne, ale także za przedmiotowo istotne dla wypełnienia funkcji, jaką ma pełnić wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego został upoważniony na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 21 ust. 2 ustawy również do poszerzenia postanowień określających wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy. Wynika to z faktu posłużenia się przez ustawodawcę

zwrotem "w szczególności". Jednakże należy zauważyć, że aby prawidłowo wypełnić delegację ustawową organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego przy uchwalaniu powyższego programu powinien w pierwszej kolejności mieć na uwadze elementy wskazane przez ustawodawcę w art. 21 ust. 2 ustawy i ich pełną realizację. Pominięcie przez radę gminy któregoś z wymienionych elementów programu skutkuje brakiem pełnej realizacji upoważnienia ustawowego i ma istotny wpływ na ocenę zgodności z prawem podjętego aktu (wyrok WSA w Szczecinie z 18 marca 2010 r., II SA/Sz 1416/09; wyrok WSA w Opolu z 13 grudnia 2007 r., II SA/Op 480/07, wyrok WSA w Opolu z 15 listopada 2004 r., II SA/Wr 1567/02). Rada gminy obowiązana jest bowiem przestrzegać zakresu upoważnienia, udzielonego jej przez ustawę. Niewyczerpanie zakresu przedmiotowego przekazanego przez ustawodawcę do uregulowania w drodze uchwały, skutkuje istotnym naruszeniem prawa. Zauważyć przy tym trzeba, że wszystkie kwestie określone w ust. 2 składają się na treść wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, o czym świadczy, jak już wskazano powyżej, regulacja zawarta w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy.

Niezależnie od tego określając sposób i zasady zarządzania lokalami i budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy oraz przewidywane zmiany w zakresie zarządzania zasobem gminy w latach 2015-2020, Rada wskazała, że: 1) Miejski Zakład Gospodarki Komunalnej, działający w formie samorządowego zakładu budżetowego (któremu Gmina przekazała zarządzanie zasobem Gminy w 2004 roku mocą uchwały RG Bogatynia Nr XVIII/148/2004) zarządza zasobem Gminy, 2) Gminny Zarząd Mienia Komunalnego Spółka z o. o. w Bogatyni – licencjonowany zarządca - administruje i zarządza budynkami małych i dużych wspólnot mieszkaniowych, w których posiada swoje procentowe udziały.

Stosownie do treści art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego wśród elementów podlegających obligatoryjnej regulacji ustawodawca wymienia sposób i zasady zarządzania lokalami i budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy oraz przewidywane zmiany w zakresie zarządzania mieszkaniowym zasobem gminy w kolejnych latach.

W ocenie Organu Nadzoru, art. 21 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 21 ust. 2 pkt 5 ustawy, nie upoważnia Rady do wskazania konkretnego podmiotu wykonującego czynności związane z zarządzaniem lokalami i budynkami stanowiącymi zasób Gminy i Miasta Bogatynia. Wskazanie konkretnego podmiotu nie stanowi ani zasad, ani sposobu zarządzania nieruchomościami. Ponadto mając na uwadze fakt, iż Program jest aktem prawa miejscowego, tj. o charakterze generalnym i abstrakcyjnym nieuzasadnione jest wskazywanie konkretnego podmiotu. Stanowisko Organu Nadzoru potwierdza treść art. 30 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, stanowiącego „Wójt wykonuje uchwały rady gminy i zadania gminy określone przepisami prawa.”, art. 30 ust. 2 pkt 2 i pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym „do zadań wójta należy w szczególności określanie sposobu wykonywania uchwał; gospodarowanie mieniem komunalnym”. Z powyższego wynika, że Burmistrz Miasta i Gminy Bogatynia w ramach wykonywania przedmiotowej uchwały i gospodarowania mieniem gminy, jest uprawniony do określenia sposobu jej wykonania oraz rozstrzygania kwestii szczegółowych, w tym m.in. wyboru właściwego podmiotu zarządzającego gminnym zasobem mieszkaniowym. Z powyższego wynika, że wskazanie konkretnej jednostki może nastąpić dopiero na etapie wykonywania uchwały.

Mając na uwadze powyższe zasadne jest stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały.

Niezależnie od powyższego wskazać należy na inne postanowienia Programu podjęte z istotnym naruszeniem prawa.

W rozdziale 4 „Zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu” postanowiono, że podwyższenie czynszu lub innych opłat za używanie lokalu, z wyjątkiem opłat niezależnych od właściciela, nie może być dokonywane częściej niż co 6 miesięcy poprzez wypowiedzenie dotychczasowej wysokości stawki na miesiąc naprzód na koniec miesiąca kalendarzowego.

Kwestia podwyższenia czynszu lub innych opłat za używanie lokalu została uregulowana w ustawie o ochronie lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Stosownie do treści art. 8a ust. 1 ustawy właściciel może podwyższyć czynsz albo inne opłaty za używanie lokalu, wypowiadając jego dotychczasową wysokość, najpóźniej na koniec miesiąca kalendarzowego, z zachowaniem terminów wypowiedzenia. 2. Termin wypowiedzenia wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu wynosi 3 miesiące, chyba że strony w umowie ustalą termin dłuższy.

Z treści art. 8a ust. 2 ustawy wynika, że termin wypowiedzenia wysokości czynszu i innych opłat za używanie lokalu wynosi 3 miesiące, chyba, że strony inaczej postanowiły w umowie. Natomiast z treści Programu wynika, że wypowiedzenie dotychczasowej wysokości stawki następuje na miesiąc naprzód na koniec miesiąca kalendarzowego.

Powyższe w ocenie Organu Nadzoru świadczy o modyfikacji przepisu ustawowego, co stanowi istotne naruszenie prawa i podstawę do stwierdzenia nieważności takiego zapisu.

Z istoty aktu prawa miejscowego wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtarzaniu bądź modyfikacji wiążących norm o charakterze powszechnie obowiązującym. Przedstawione stanowisko znajduje odzwierciedlenie w utrwalonej linii orzeczniczej, uznającej za niedopuszczalne powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikację przez przepisy prawa miejscowego (por. wyrok NSA z dnia 30 stycznia 2003 r., sygn. II SA/Ka 1831/02, niepubl. wyrok NSA z dnia 19 sierpnia 2002 r., sygn. II SA/Ka 508/02, niepubl.). Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 października 1999 r. (sygn. II SA/Wr 1179/90, OSS 2000/1/17) uznał, że „uchwała organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego nie może regulować jeszcze raz tego, co zostało zawarte w obowiązującej ustawie. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy.”.

W rozdziale V uchwały postanowiono, że „zgodnie z przepisami ustawy o finansach publicznych gmina może planować w swoim budżecie dotację przedmiotową dla zakładu nie przekraczającą 50% kosztów jego działalności oraz dotację celową na finansowanie lub dofinansowanie kosztów realizacji inwestycji w zakresie określonym w odrębnych ustawach. Ponadto samorządowy zakład budżetowy może otrzymać dotację podmiotową”.

W kwestii dotacji przedmiotowej i jej zakresu decydujące znaczenie mają postanowienia art. 219 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 885): "1. Z budżetu jednostki samorządu terytorialnego mogą być udzielane dotacje przedmiotowe dla samorządowych zakładów budżetowych, kalkulowane według stawek jednostkowych. 2. Kwoty i zakres dotacji, o których mowa w ust. 1 i 2, określa uchwała budżetowa.". Jak wynika z powyższego aktem właściwym do określenia zakresu dotacji przedmiotowej dla samorządowego zakładu budżetowego jest uchwała budżetowa, której uchwalenie należy do wyłącznej kompetencji rady gminy. Zakres dotacji, tj. rodzaj i liczba wyrobów lub usług, do których ustalana jest opłata, nie może być ustalony w drodze dowolnego aktu podejmowanego przez organ stanowiący gminy. Z kolei według art. 249 ust. 3 cytowanej ustawy: "W planie finansowym urzędu jednostki samorządu terytorialnego ujmuje się wszystkie wydatki budżetowe nieujęte w planach finansowych innych jednostek budżetowych, w tym wydatki związane z funkcjonowaniem organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego i zarządu jednostki samorządu terytorialnego.". Organem właściwym do sporządzenia wymienionego planu finansowego jest organ wykonawczy gminy jako kierownik urzędu (art. 33 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym). Jednym z omawianego elementów planu finansowego, zgodnie z art. 249 ust. 4 pkt 1 przedmiotowej ustawy, są dotacje dla samorządowych zakładów budżetowych. Ponadto, gdy chodzi o dotację podmiotową to stosownie do treści art. 15 ust. 4 ustawy o finansach publicznych „w zakresie określonym w odrębnych ustawach samorządowy zakład budżetowy może otrzymywać dotację podmiotową”. Z powyższego wynika, że dotacje podmiotowe mogą być udzielane jedynie wówczas gdy dopuszczają to odrębne przepisy stanowiące podstawę ich przyznania. Ponadto dotacje, z wyjątkiem dotacji celowych na zadania bieżące finansowane z udziałem środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy oraz dotacji celowych na finansowanie lub dofinansowanie kosztów realizacji inwestycji, nie mogą przekroczyć 50% kosztów jego działalności (art. 15 ust. 6 ustawy o finansach publicznych).

W związku z powyższym Rada nie posiada kompetencji do stanowienia w akcie, jakim jest wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy, o przeznaczeniu (zakresie) dotacji przedmiotowej dla samorządowego zakładu budżetowego oraz przyznaniu dotacji podmiotowej samorządowemu zakładowi budżetowemu.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, w związku z art. 54 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.) niniejsze Rozstrzygnięcie może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, za pośrednictwem Wojewody Dolnośląskiego, w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Wojewoda Dolnośląski:  
*T. Smolarz*